

Spisy vydávané českou sekcí diec. komitétu
v Č. Budějovicích.

Roč. III.

Číslo 3.

Svatý Václav

a jeho význam pro český národ.

Napsal Klement Marianský.

Cena 6 h, poštou 8 h; při objednávce
10 exempl. kus 6 h franko.

V Č. Budějovicích 1911.
Nákladem České sekce diecévního komitétu v Č. Budějovicích.
Tiskli Šmíd a Spol. v Soběslavi.

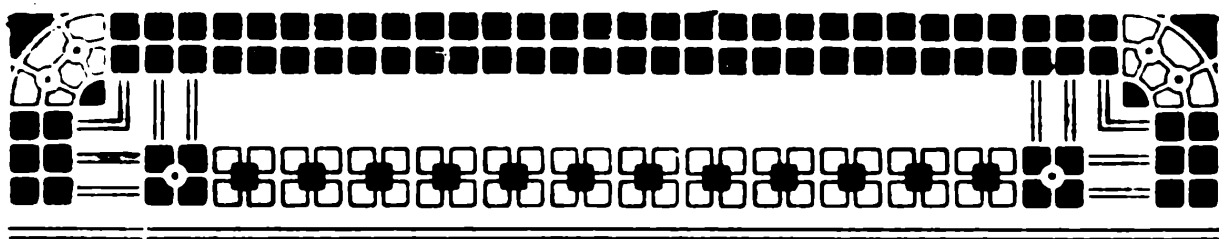
Svůj k svému!

Svůj k svému!

Jediným peněžním ústavem naším na českém
jihu jest

Lidová Záložna

v Č. Budějovicích, náměstí.

Svatý Václave, vévodo české země,
kníže náš, pros za nás Boha,
Svatého Ducha, Kriste elejson.

Ty jsi dědic české země,
rozpomeň se na své plémě,
nedej zahynouti nám — ni budoucím
Svatý Václave, Kriste elejson.

Po tisíc let již zpívá se tato píseň a přec usta-
vičně tak milá a nová. Je tato píseň jako zlatý most,
spojující nás s českými světci, bohatýry a s českou
slavnou minulostí. Není divu ! Z ní vane dávná sláva,
sen veliké a slavné minulosti, kdy vedla české voje
k vítězství, z ní také čte Čech-katolík radostnou na-
ději do budoucnosti.

Český národ probouzí se z té novodobé nevěrecké horečky, poznává zrádce — horší než onen Milota z Dědic, kteří vetřeli se mu a volali „ pryč od Říma,“ od církve, od náboženství. Čechové čtou v dějinách, poznávají, kam to dovedlo náš národ, když spouštěl se katolické víry.

Národ hledá svou bývalou slávu, svá práva, svobodu, pokoj, blahobyt a vidí, že jedině u kříže Kristova kvetou. Rozpomíná se na své velikány, kteří přinesli mu osvětlu a svobodu, hlasitě projevuje své tužby, obrací se k Otci sv. Václavu. On má být vůdcem jeho do slibné budoucnosti. Ano povede své věrné Čechy sv. Václav

slavný Čechů král,
zářící Čechů světec,
jediný Čechů dědic.

I. Sv. Václav je slavný Čechů král.

Titul královský pro svoji osobu obdržel od německého císaře Jindřicha Ptáčníka. Slavným, stal se svým, žel tak krátkým, ale moudrým a veleužitečným vladařením.

Na zářících listech české historie setkáváme se s velikými a slavnými panovníky, kteří slávou nesmrtelnou zapsali se na věky. Boleslav II. porazil Maďary na českých hranicích a rozšířil království. Břetislav, český Achilles zvaný, daleko za hranicemi vítězil

a s velikou slávou přinesl ostatky sv. Vojtěcha. Soběslav u Chlumce vítězně přemohl Lotara německého, Vladislav s českými juny u Milána před tváří celé Evropy veleslavně se vyznamenal a od císaře německého velice poctěn byl; Václav I. svým věhlasným vojevůdcem Jaroslavem ze Šternberka na hlavu porazil divoké Tatary na jejich vítězném postupu Evropou. A co mám říci o Přemyslu Otakarovi II. králi železném a zlatém, když u Kressenbrunu hrdině potřel uherského krále Bellu s velikou přesilou, kdy korouhev české slávy tonula v záři vítězné, laury velikými věnčena? A co o Karlu IV. Otci vlasti, který sílu národu v slávě, pokoji, blahobytu řídil, který jel ke své korunovaci do Říma v triumfu, jaký Řím od dob cesarů neviděl? A všichni tito bohatýři šli ve šlépějích sv. Václava. On byl jejich otcem, on kladl základy k české vzdělanosti a slávě, on kladl koleje, po kterých brali se jeho královští potomci.

Všechny vlastnosti vladařské, jakých požaduje se na panovnících, zdobily našeho sv. Václava.

Byl *moudrý, prozíravý* diplomat. Historik Palacký praví o něm „že rozuměl povolání svému vladařskému“. Sv. Václav nastoupil „v těžké době na stolec otců. Němci za záminkou, že rozšiřují křesťanství hubili polabské Slovary; i bylo se právem obávati, že by týž osud stihl i Čechy“. A jinde praví Palacký: „Že Čechové znikli podobného osudu jako slované Polabští, mají jen co děkovati včasnému a upřímnému pokřestění“ Zde tedy máme vše řečeno. Křesťanství zachránilo Čechům nejen samostatnost,

nýbrž *existenci* vůbec. Neboli: nebýt křesťany, nebyli bychom Čechy a vlast naše neslyšela by dnes českých zvuků a zpěvů — pouze řeč cizí.

Tedy křesťanství má zásluhu, že my zůstali jsme Čechy, že dnes máme českou vzdělanost, české dějiny, české velikány, že máme svou sladkou českou řeč, české písně. Avšak o rozšíření tohoto křesťanství v Čechách a o jeho upevnění má ohromné, největší snad zásluhy sv. Václav. Jiní národové mohou se chlubit věrozvěsty kněžimi i Morava Cyrilem a Methodějem, my však především sv. Václavem, knížetem. Palacký praví: „Václav aby odňal Němcům záminku mečem a výboji šířiti a upevňovati křesťanství v Čechách, všemožně staral se o povznesení křesťanství mezi lidem.“ A jinde: „Utužováním křesťanství dobyl si pak zvláště velkých zásluh o český národ — — — neboť jinak byl by národ český zajisté propadl nešťastnému osudu Polabanů, po kterých dnes není ani památky. (P. D. str. 34.)

Tu již si vysvětlíme, jak asi národ ochotněji a pevněji přijímal křesťanství — proti kterému měl asi odpor pro výbojnost německou s ním spojenou. Když doslechl se lid, jak kníže Václav horlivě koná povinnosti náboženské, jak zbožný je, chodí do chrámu, staví kostely, přítomen bývá posvěcení, když to vše slyšel o svém milovaném knížeti, který oblíben byl, jak rád přijímal náboženství, jak lnul k němu! Žkrátka křesťanství zachránilo národ náš; o upevnění křesťanství nejvíce se staral svatý Václav; tedy sv. Václav má největší zásluhu o záchranu existence.

Čechů, byl tedy prozíravým diplomatem, moudrým vládcem v dobách kritických. Stavěl základy k velikosti české, svým příkladem zářil potomním králům. Také ta okolnost, že Václav, než by válčil s přesilou Němců a tak nechal národ ještě slabý vykrvácet, platil daň, svědčí o jeho věhlasu. Raděj volil, aby země bohatá dávala poplatek, jen aby národ zatím sílil, vzmáhal se. Tím získal v Jindřichovi přítele, zastance. S tím fondem národní zdatnosti, která v míru se nahromadila, šel později Boleslav do boje, konečně přece jen podlehl a musil odváděti daň klále. —

Sv. Václav byl však také *hrdinou, bohatýrem*, jakých málo.

Národ chce, aby vůdce, král, vynikal udatností. Vzpomínám jen, jak táhl sv. Václav proti Radslavu.

ála již vojska proti sobě, česká vojska připravená na povel, aby vraždila se, aby krev tekla, aby supové měli kořist.

Než tu vyjíždí vojvoda Václav na svém bujném bělouši, vyjede před své voje ztepilý, hrdý, jede před voje Radslavovy a zvonivým, slavným hlasem vyzývá starého válečníka, otrlého zápasníka Radslava: „Nač prolévati tolik mladé, lidské krve našich junů. Rozhodněme sami před svými voji bitvu. Kdo z obou nás zvítězí, zůstane pánem.“ Vzpamatovav se z překvapení, s posměškem přijímá Radslav výzvu. Již řítí se na supovém vraníku, napřahuje těžké kopí. Václav necouvá. Slavnostně čeká. Voje trnou. — Co to? Radslavovi sklesla ruka, seskočil s koně, pokořil

se knížeti. Bůh poslal anděle, aby bojoval se světcem Václavem, anděl hrozil přísně a kříž chránil svého vyznavače. Zde vidíte bohatýrskou mysl, udatné srdce sv. Václava. A když ráno před smrtí přepaden byl sv. Václav bratrem Boleslavem, který byl hrubší a švalnatější proti jemnějšímu a ušlechtlejšímu Václavovi, Václav vytrhl mu meč, odhodil se slavným zadostí učiněním: „To ti Bůh odpust, bratře!“

Hle sv. Václav hrdina celý, bez vady a hany, jakých málo bylo a již není. Palacký praví: „Václav byl též panovník remálo statečný. Bylo li potřebí podniknouti boj na ochranu *vlasti nemeškal postaviti se v čelo vojsk.*“

Václav jako kníže byl *miláček a milovník lidu svého*

Nepřišel proto na trůn, aby mařil čas častými hostinami a knížecími hony, on staral se o lid. Sam osobně mezi lidem býval, aby seznal potřeby jeho, aby dle toho řídil vládu, aby osobně naň působil a ve svých intencích vychovával. Nejednou objevil se mezi lidem, při slavnostech, při pohřbu, navštěvoval vězně, rušil žaláře, jelikož jich nebylo třeba pod jeho vládou, nemocné navštěvoval, hájil utiskované. Z toho již si vysvětlíme tu památku na svatého Václava, jak je lidu našemu milá a drahá, jak cosi upřímného, vděčného a rodiného z ní dýše. Žije a žít bude v srdci lidu pro který měl srdce, kterému rozuměl, pro který a s kterým žil. A památka toho otce-krále nevyhyne, dokud srdce posledního Čecha bude bít.

Václav jako panovník *byl vážen v cizině.* To

je čtvrtá vlastnost, myslím, krásná a potřebná pro vladaře.

Jako kurfiřt německý, byl sv. Václav pozván k zasedání sněmu německého. Čas určený již minul, panstvo říšské i císař byli pohromadě, ale český kníže zde ještě nebyl. Šel dle obyčeje svého nejprve na služby Boží

Uražený císař počne rokování a nařizuje rádcům, až přijde Václav, aby si ho nevšimli. — Vstoupí Václav krásný, ušlechtilý muž junného vzezření, nenápadně, nenuceně přec vznešeně a majestátně ubírá se — všichni mlčí — než císař sám chvatně opouští trůn, přátelsky, blahosklonně vítá českého kněžice a vede na místo čestné. Panstvo je překvapeno nad jednáním císařovým, než on sám sděluje, že anděl zářící provázel českého knížete. — Vážnost Václava stoupla v cizině, císař nabízel Václavovi vzácné a drahé památky, světec náš žádal rámě sv. Víta, mučeníka v letech chlapeckých — a tak světec Václav přinesl do Čech ostatky světce Víta a k chrámu svatovítskému položil základy sám žezlem svým půdorys nakresliv.

Hle, tak asi v hlavních rysech jeví se nám sv. Václav jako král, celý král, výborný, moudrý, chrabrý lidový, vážený. Zakladatel slávy a vzdělanosti české, která rostla šířena nástupci, kteří kráčeli ve šlépějích Václavových, až dostoupila zenitu za Karla Otce vlasti.

Ač — škoda přeškoda — jen málo let mohl vládnouti, přec ocenil zásluhy jeho Palacký důstojně

takto : „Za to, co vykonal pro český lid zasloužil si *právem vděčné paměti* již se mu dostalo a dostává.“ (34.)

Krásná a význačná jsou slova, jež v den sv. Václava píše církev svatá : „Chval Boha a raduj se dcero Sionu (svatého českého): hle zvelebil Pán krále tvého a dal mu slávu království, jaké žádný král neměl před ním.“ — Jak jsi pamětlivá Čechie a jaké díky vzdáváš Bohu? Jak málo je království, která obdržela takového knížete, mučedníka! Dal mu statečnost, aby založil dům Boží a připravoval svatost na věky. On vyplnil slova Písma a tato vyplnila se na něm: „Protož, — — králové národů, milujte moudrost, abyste na věky kralovali.“ Náš sv. Václav kraluje na věky v nebi jakožto

II. Čechů zářící světec.

Pozvědněme nyní zraky své z listů českých dějin, kde jako na obloze září hvězdy velkých mužů a slavných činů, ale místy též potažené černými mraky — zvedněme oči svých k věčně krásné obloze nebeské, k hvězdám — světcům Božích.

Mezi těmi živými hvězdami zářících nebešťanů vznáší se před okem věřícího Čecha zjev plný veleby a svatosti, v říze bělostné liliové nevinnosti, opásán zlatým pásem zdrženlivosti a zapírání, přioděn purpurovým hávem mučednictví, na hlavě září

v lesku nevidaném knížecí koruna, v ruce palmu vítězně stojí před oslněnými davy kníže-světec Václav, ruka jeho kyne výš a z úst zaznívá milý hlas : „Vzhůru, národe můj, vzhůru výše, za mnou, k nebi k té pravé vlasti. V krásnou půvabnou vlast postavil tě Stvořitel, dav ti za úděl utěšenou zemi Českou, ale zde není věčné tvé přebývání. Čeká na tebe vlast krásnější, pravá otčina, blažené nebe. Sem máš se ubírat na pochodu až odvolán budeš, abys postoupil mezi svaté, zbožné předky. Jdi mými šlépějami — vedou z vlasti pozemské do věčné vlasti !!!“

Ano, sv. Václavovi nestačilo království světa, On stůj co stůj chtěl strhnouti na sebe věčné s Bohem králování — a došel toho. Je světcem, je nebešťanem ; purpurem s korunou nehynoucí jej ozdobil Spasitel. Žádný český král, nepojistil si takové slávy jako Václav svatý. Slávu věčnou, u Boha.

Byl knížetem, vladařem ale *zbožným, svatým*. Sloužil národu a nezapomínal na Boha ; na duši nesmrtelnou. Podal všem potomkům a celému světu důkaz, že zbožnost, ctnost všude je možna, na dvoře knížecím i na trůně vladařském.

Zbožnost sv. Václava je celému národu známa. Je to zbožnost pravá, založená na živé víře a lásce čisté k Bohu.

Co asi měl překážek, co lákadel, aby jen zapomínal na Boží přikázání, aby odveden byl od zbožnosti, ale nic ho nezdrželo. Jak dojímá, jak hřeje každé srdce české jeho něžná úcta k Ježíši v Nejsv. Svátosti Oltářní. — Co hodin, co nocí prodlel před

svatostánkem, když den nestačil, když ve dne byl zaměstnán, v noci chvátal. Zde se radil, zde se sílil, zde se modlil za požehnání, zde prosil za svůj lid. A často — jako sv. Antonina, když slunko již vycházelo, vídalo jej pohrouženého v rozjímání napomínalo jej: „Proč tak dlouho zde meškáš?“ A On odpovídal: „Proč ty tak brzy vycházíš?“

Tak živá a něžná byla zbožnost, že pšenici a víno sám pěstoval a sv. hostie připravovati za čest si pokládal. Která země, který národ může se chlubit takovým knížetem! Věru záviděti nám Čechům musí národové! Jakou hrdostí naplňuje nás, když čteme, jak sv. Alfons sám, jak velicí kazatelé jako Bourdaloue plní obdivu, za vzor úcty k Nejsv. Svátosti sv. Václava všemu světu kladou.

Ze zbožnosti čerpal sílu, klid a nadšení. Také k Matičce nebeské choval úctu a lásku dětinou. Obraz Staroboleslavský prý na hrudi nosíval a na korouhvi zhotoviti dal.

- Ze zbožnosti a víry žil, odtud tryskly všechny hrdinné ctnosti. Pokora a sklonnost i k nejnižším, trpělivost heroická s odbojnými zemany. Odpouštět vrahům umíraje jako Spasitel na kříži.

Co zvlášť dojíímá, je andělská jeho nevinnost, kterou nedotknutou uchovával uprostřed zkázy a rozmařilosti. I on stkví se jako zářící příklad jinochům a pannám. A myslím, že toto právě je také příčina, proč národ lne k Němu s takovou zvláštní důvěrou a něžností. Mladý, krásný, udatný, panický kníže, jaký to ideál!

Aby žádný drahokam nescházel v koruně jeho slávy, i palmy mučednictví si vydobyl. Pro zbožnost svoji, pro horlivost, s jakou víru Kristovu šířil a zastával, uvalil na sebe nenávisť některých pánů dosud pohanských, kteří, nechtíce přijati a uznati sladké jho Kristovo, navedli vládychtivého Boleslava, najali vrahy a kníže náš milý v mladém, krásném věku klesl jako oběť neposkvrněná před chrámem a krví svojí svatou zvlažil a zúrodnil zemi Českou.

Cesta jeho častá bývala do chrámu, proto i smrt jeho byla před stánkem Božím. Chvátal na jitřní, uchopil kruh dveří — ale zasažen ranou smrtící sklesl, chrám se mu neotevřel, avšak andělé Boží otevřeli mu velechram nebeský, kde slavnou slavil jitřní, ranní oběť. Ano, byl to kníže-světec *foes principum, flos coelitum* — jak píše církev: výkvět knížat, květ nebešťanů.

III. Jediný Čechů dědic.

Nyní, když v takovém světle spatřujeme sv. Václava, nedivíme se, že jmenován, ustanoven za dědice České země. Předkové naši zbožní a slavní, ocenivše snahy, skutky a zásluhy sv. knížete Jemu v dědictví odevzdali svoji zemi. On má být na vždy dědičným králem českým a nástupcové jeho jsou jen jeho zástupci, vykonavateli přání a zásad Václavových. On osvědčil se toho hodný, on zalíbil se, on ukázal nejlepší panovnické vlastnosti: *Vést*

národ k slávě časné a spáse věčné! Čeští králové také to v pokoře vyznávali. Právě ti nejslavnější hleděli kráčet ve šlépějích sv. Václava. Na modlitbách k němu se obraceli o radu a světlo; táhnouce do boje pěli píseň sv. Václavskou, Jeho prapor v čele nesli, On byl jejich nadšení. A dokud šli vůdcové, dokud veden byl národ v Jeho šlépějích a snahách, kráčel zlatou cestou kroky velikými k slávě a lesku. Ti největší a nejslavnější králové jako svatý odkaz nesli Jeho zásady, Jeho příklad i Jeho jméno. Česká země dostoupila vrchole slávy zářící před celým světem blahobytem, vzdělaností, rekovností ctností a zbožností. Bože, kam asi by byl dospěl, kde asi stál by dnes náš národ, kdyby vedli jej samí Václavové? Ale žel, zrádci povstali chtěli zkusit nové, jiné, dosud neznámé idee, zkoušeli dlouho, ještě nyní, a tomuto pokusu novému některých novotářů, odboji to proti kříži a nevěry padl za obět Český národ, náš blahobyt, naše sláva, náš věhlas, naše samostatnost!! Ach běda, kníže náš, běda! kam jsme to zašli! Kde jsme? Kde naše bývalá sláva? Náš blahobyt? Naše vážnost světová? Naše hledaná kultura? Naše říše? — — — Na pokraji hrobu se octl český národ. Hranu mu odzvonili — domnívali se, že skončil, že vykrvácel.

Než Bůh nechtěl, aby v tom světovém, mnohohlasém Te Deum, které mu pění všichni národové, aby oněměl ten sladký akkord strun českých. — On, jistě On, na prosby sv. patronů, především sv. Václava, který před Jeho trůnem zastal se dědictví

svého, vzkřísil národ, vzbudil, nadchnul ducha, roz-
nítil v srdcích zbožných vlastenců jiskru svatého
nadšení, jako veřejně zasloužilý buditel Sušil doznává :

Bůh i tenkrát řídil světa správu,
A na vzdor vrahům uchystal nám slávu.

A národ náš ve svém jádru dnes vystřízlivší,
jasně poznává z dějin, kam vede náboženská lho-
stejnost, nevěra s odporem odvrhuje zrádce, kteří
přicházejí se zásadami jinými, než které šířil, nesl,
za které umíral jeho miláček sv. Václav. On nechce
jich, těch Milotů, aby nepadl zas na Moravském
poli. Vůdcové, kteří byli v odporu k ideám sv. vá-
clavským zavedli národ, proto nemohou a nesmějí
dále národ vésti.

Čechové hledající svá práva, svou slávu, ne-
chtějí jiného vůdce než sv. Václava, osvědčeného,
zasloužilého dědice svého. Oni vracejí se k němu.
Národ půjde za ním. Se všech stran jméno Jeho se
volá. On nedá zahynout nám, těm budoucím. On
půjde v čele. On vždy byl na stráži, ale Čechové
často Jej opustili. Ovšem, chceme-li, aby vedl naše
řady, je samozřejmo, že musí to být řady *Jeho*
hodné, dle Jeho přání. *Musí to být řady rozhod-*
ných, celých, neohrožených katolíků-Čechů. Václav
kníže pak vyjede z Blaníka, postaví se v čelo své-
mu opět věřícímu, věrnému lidu. On vždy byl na
blízku. —

Ve veliké bitvě u Kressenbrunnu, kde bojoval
chrabrý náš Otakar II. s Bellou, králem uherským,
osvědčil se sv. Václav starostlivým strážcem svého

dědictví. Proti smlouvě udeřili Uhři dříve na voje české. Voje naše nebyly připraveny, ve zmatek jsou uvedeny. Ottakar sám překvapen, rychle řadil své proti přesile Uhrů, kterých bylo o 40 tisíc více než našinců. V největší tísní obrátili se s modlitbou k Bohu a zapěli v důvěře píseň sv. Václave. Tu bylo pozorovati v oblacích zářící průvod sv. našich patronů. (Sám král Ottakar píše to v listu k papeži do Říma.) Sv. Václav v čele spěchal a ohlížel se pobízeje sv. patrony a pravil: „Mdlé jsou voje naše, pojďme na pomoc.“ Zjev ten rozohnil české vojsko, v čele s Ottakarem obořili se na nepřítele, na útěk obrátili, rozprášili a velikou kořist odnesli. Na poděkování vystavěl Ottakar klášter „Zlatou korunu“.

Také dnes musíme volati: „Ano, kníže náš, mdlé jsou voje Tvoje, mdlý je lid Tvůj, mdlé namnoze u některých Tvé náboženství, mdlá naše politika, mdlý náš postup, mdlé naše paže, mdlá čela, mdlá mnohá česká srdce. Rozněť nadchni Svůj lid vyved' jej z bludiště politického, vyved' z lhostejnosti náboženské! Jak blaží a těší nás ta pověst blanická — až nejhůř bude — a je zle, v Čechách, v Tvém dědictví, je čas, už je čas. Veliká část národa věříciho — věrného čeká, aby za Tvým vedením zbudovala chrám slávy české. Čekáme, připravujeme se na všenárodní slavnost sbratření, povznesení vlasti. V ten den zaklepáme na hroby předků slavných, vzbudíme je slovy: „Slyšíte ten jásot, národ slaví slávu a sbratření, vstaňte, radujte se s námi v ten veliký Čechů svátek“

Tomu krásný sen se musí zdát,
kdo s otců slávou v jeden hrob jde spát.

My věrně půjdem za Tvou korouhví, proto ať
vlaje, ať vede nás !

My dnes slavnostně obnovujeme svojí přísahu
věrně stát ke kříži a víře svatováclavské. Vy lípy
věkovité, ctihodné, vy háje dumavé jste svědky na-
šeho slibu. Nebe i země ať zvědí to ; dříve musili
by ze základů vyrvat ty hory naše, než vytrhli by
nám víru — dříve vyschnou bohaté řeky české, než
by vyschla láska k odkazu svatováclavskému.

Ved' nás, ved' věrný lid svůj, slavný náš králi,
zářící náš světče, jediný náš dědici

chraň svoji vlasti svatou naši víru
a požehnej nám v dobách pokoje;
však vzbud' nám řady chrabých bohatýrů
a dej vítězství, když nutno jíti do boje.

Rukověť křesťan. socialismu.

Politické úvahy sociální. Napsal Josef Dvořák. Výborný tento spis, který slohem každému přístupným objasňuje snahy a cíle obrodného hnutí křesťansko-sociálního měl by bedlivě číst nejen každý náš stoupenec, ale vůbec každý člověk, který o politiku a přítomné poměry sociální se zajímá. - -

Cena 50 h, poštou 60 h, 10 exem.

: : : za 5 K franko : : :

Objednávky přijímá:

Česká sekce diecévního komitétu v Č. Budějovicích.

„Může-li katolický rolník býti
- členem strany agrární?“ -

**Cena 20 h, poštou 25 h, 10 exempl. za
2 K franko. Objednávejte tuto výtečnou**

: ::: brožurku hromadně. : :::

**Neopomeňte si objednat
kalendář
„VZKŘÍŠENÍ“
na r. 1912!**

Letošní vydání tohoto oblíbeného kalendáře obsahuje množství vážných i žertovných povídek provázených zdařilými ilustracemi. Kalendář ozdoben jest krásným, barevným obrazem: Ježíš -- dobrý pastýř. Cena 1 K poštou, tucet 8 K, půl tuctu 4 K **vyplaceně**; tuto výhodu nemá žádný kalendář jiný. Menší obnosy lze zaslati v pošt. známkách v uzavřeném dopise, k větším objednávkám přiložen jest složní lístek pošt. spořitelny. Každý, kdo objedná nejméně jeden tucet kalendáře „Vzkříšení“, obdrží jako **premií zdarma** buď ročník časopisu „Václav“ neb „Ludmila“ neb „Anežka“, buď spis „Rukověť křesť. socialismu“, neb „Cesta do Svaté Země“, buď jiných spisů u nás vydaných v ceně rovnající se Rukověti. Poněvadž čistý zisk jest věnován ve prospěch agitace našeho hnutí, doufáme, že všichni stoupenci naši se přičiní, aby kalendář „Vzkříšení“ nescházel v žádné katolické rodině!

Objednávky přijímá :

Česká sekce diecévního komitétu v Č. Budějovicích.